

og det finder jeg saare naturligt. Jeg synes kun, han kunde have gjort det uden at bruge saa bitre og stærke Ord, som han brugte. Men det er jo en Smagssag. Naar det ærede Medlem ikke kan tale paa anden Maade, maa han have Lov til det. Hvad er det da, der er sket? Jeg skal ganske kort oplyse det.

Da Forsvarslovene vare vedtagne i 1909, blev det første Skridt med Hensyn til Garnisonsforholdene taget af den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), idet han under 18. September 1909 nedsatte en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. I Skrivelsen til 1ste Generalkommando siger den daværende Forsvarsminister følgende: „Saa vidt muligt maa Afdelingerne — blandt andet for at lette Gennemførelsen af Fuldkostforplejningen — søges indkvarterede samlede i Kaserner, og der er ikke bevilget Midler til, at Militæretaten selv kan træffe Foranstaltninger hertil, men det er forudsat, at Byerne af Hensyn til de økonomiske Fordele, der ere forbundne med at have Garnison, ere villige til at opføre de fornødne kommunale Kaserner i Lighed med, hvad der har fundet Sted i Aarhus og Odense, og til at fremskaffe de Bygninger og Øvelsespladser m. v., som Afdelingerne i øvrigt behøve. For de Købstæders Vedkommende, hvor Forholdene skønnes gunstige for Indkvartering hos Borgerne, vil man dog ogsaa kunne acceptere denne Indkvarteringsmaade under Forudsætning af, at Byerne ere villige til at indgaa Overenskomster, hvorved de forpligte sig til, naar det forlanges af Krigsministeriet, at opføre de fornødne Lokalteter til Afdelingernes Fuldkostforplejning og helst tillige til eventuelt at opføre kommunale Kaserner til Afdelingernes samlede Indkvartering, hvis Krigsministeriet en Gang i Fremtiden maatte anse en saadan Forbedring af Forholdene for nødvendig.“

Den daværende Krigsminister gik ud fra, og Forsvarskommissionen gik ud fra, hvad man ogsaa gik ud fra, da man her i Rigsdagen vedtog Hærloven, at Byerne her paa Sjælland vilde være glade ved at modtage Garnisoner og vilde være beredvillige til at bringe ikke faa Ofre for at faa Garnisoner. Den Undersøgelse, der fandt Sted i 1903, viste, at fra alle Byerne forelaa der Udtalelser om, at man gerne modtog Garnison, gerne saa Indkvartering, men da det skulde være Alvor, da Løven er vedtagen, og Kommissionen begynder Forhandlingerne med Byerne, saa snart man

faar at vide, hvilke Byer der er udpeget som særlig egnede til Garnisoner, træde Kommunalbestyrelserne i de 6 Byer sammen og danne en Ring for i Fællesskab at gøre det saa fordelagtigt som muligt for Byerne og kaste saa mange Byrder som muligt over paa Staten. Derfor meddeler Kommissionen snart tilbage til Ministeriet — nu have vi faaet et nyt Ministerium, nu er det ærede Medlem fra Ringsted kommen i Spidsen for Regeringen —, at de Forudsætninger, man er gaaet ud fra, holde ikke Stik. Byerne ere nu blevne enige om et Grundlag for Indkvarteringen og om de Vilkaar, paa hvilke de ville modtage Indkvartering, og dette Grundlag, som er velbekendt for ærede Medlemmer, idet det er nævnt gentagne Gange, er det nye Grundlag, der da skabes ved Overenskomst mellem Byerne og ved Forhandling mellem Byerne og den Kommission, der er nedsat til at forhandle angaaende dette Spørgsmaal. Den 1. Marts 1910 indstillede Kommissionen et Forslag som Grundlag for Indkvarteringsoverenskomsterne med Byerne, og Forslaget er i Hovedsagen i Overensstemmelse med det Forslag, som Byerne senere have tiltraadt, og som er tilstillet Finansudvalget. Kort Tid efter, den 19. Marts 1910, tilskrev den daværende Forsvarsminister, Krabbe, 1ste Generalkommando saalydende: „Med Henhold til Generalkommandoens fortrolige Skrivelse Nr. 198 af 1. denne Maaned bemyndiger Krigsministeriet Kommissionen af 18. Oktober 1909 til at fortsætte Forhandlingerne med Byraadene i Hillerød, Roskilde, Næstved, Vordingborg, Ringsted og Holbæk om Indkvarteringsoverenskomster paa det Grundlag, der er angivet i Kommissionens fortrolige Skrivelse Nr. 85 af 26. forrige Maaned og i det Byraadene under 10. forrige Maaned fra Kommissionen tilstillede Forslag“. Det er det, som skete fra det forrige Ministeriums Side. Ministeriet bemyndigede Kommissionen til at forhandle paa et nyt Grundlag, og det nye Grundlag gik ud paa, at Kommunerne skulde bekoste, tilvejebringe og vedligeholde Kaserneetablissementer, Sygehuse m. m. med Inventar samt afholde alle Skatter, Afgifter og løbende Indkvarteringsudgifter imod af Indenrigsministeriet og Krigsministeriet at erholde en aarlig Leje, der holdt Kommunerne skadesløse for samtlige deres Udgifter, dog saaledes, at der i Lejen fra drages, hvad der efter Indkvarteringslovgivningen tilkommer Kommunerne at betale for Mandskabets Kvarterer, Staldrum og Værksteder.